

Arrest

nr. 321 960 van 19 februari 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X, wettelijk vertegenwoordigd door X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, in eigen naam, en X – wettelijk vertegenwoordigd door X – die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker), grootmoeder en kleinzoon, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 28 oktober 2023. Op 30 oktober 2023 diende verzoekster in eigen naam en voor verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 september 2024 aan verzoeker en verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn van 47 jaar oud. U werd geboren te Tbilisi waar u ook verbleef tot uw vlucht uit Georgië op 28 oktober 2023.

U verklaarde dat uw kleinzoon L. op acht maanden werd achtergelaten door zijn moeder en u sindsdien voor hem zorg draagt. Uw zoon voedde hem als vader gedurende enige tijd op, maar later hertrouwde hij en verliet Georgië richting de Verenigde Staten. U verklaarde dat L. ernstige beperkingen heeft, met name autisme en cerebrale verlamming en u in Georgië onvoldoende hulp kreeg om zorg te dragen voor uw kleinzoon. U kon zo de kosten van zijn behandeling niet dragen en heeft u het zeer moeilijk om fysiek voor hem te zorgen aangezien hij ondertussen al een tiener is geworden. U verklaarde dat u dermate hopeloos werd waardoor u besloot het land te verlaten en naar België te komen. U reisde naar België waar u aankwam op 28 oktober 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 30 oktober 2023.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Notariële akten betreffende de voogdij over L., een medisch verslag uit Georgië, schriftelijke verklaringen, afspraken en contactverslagen uit België, uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U haalde namelijk louter aan dat u al uw financiële middelen had gebruikt om verzorging voor uw gehandicapte kleinzoon te verkrijgen in Georgië en u deze lasten niet meer zou kunnen dragen (CGVS p. 6, 9). U verklaarde hierover dat hij maar zeer periodiek behandeling kon krijgen in Georgië omdat er onvoldoende plaatsen beschikbaar zijn en de hulpmiddelen die u kreeg in Georgië voor de behandeling van uw kleinzoon niet voldoende waren (CGVS p. 6). Voorts vermeldde u dat de wachtlijsten voor gratis behandeling te ontvangen zeer lang waren (CGVS p. 7, 8). U verklaarde daarenboven dat u hulp werd geweigerd in Georgië, maar toen u hierover om verdere uitleg werd gevraagd verklaarde u dat u slechte ervaringen had met de instanties en het schoolsysteem (CGVS p. 8-9). Algemene informatie die is toegevoegd aan uw administratief dossier toont overigens aan dat Georgië de afgelopen jaren sterk inzet om de educatieve mogelijkheden voor personen met een handicap sterk te verbeteren. Deze door u ingeroepen medische en economische problemen houden dan ook geen verband met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat u alle hulp die voorhanden was kreeg in Georgië. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen: De notariële akten betreffende het voogdijschap over L. toont louter aan dat u verantwoordelijk wordt gesteld voor hem, maar dit wordt niet door het CGVS in twijfel getrokken. De medische verslagen, uw schriftelijke verklaringen, contactverslagen uit België bevestigen louter dat uw problemen medisch en economisch van aard zijn. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs tonen louter uw identiteit aan, maar dit staat los van uw problemen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jouw grootmoeder diende een verzoek om internationale bescherming in op jouw naam op 30 oktober 2023.

Jouw grootmoeder verklaarde dat ze je door haar werd opgevoed en ze voor jouw zorg droeg in Georgië. Je grootmoeder verklaarde dat je ernstige beperkingen hebt, met name autisme en cerebrale verlamming en je in Georgië onvoldoende hulp kreeg. Je grootmoeder kan de kosten voor jouw zorg niet meer dragen en fysiek zorgen voor jou. Je grootmoeder besloot om Georgië te verlaten samen met jou en naar België te komen. Jullie kwamen aan op 28 oktober 2023 en diende voor jou een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2023.

Ter staving van je verzoek legde jou voogd de volgende documenten neer voor jou: Je paspoort en enkele medisch verslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als minderjarige en met ernstige beperkingen, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd namelijk vastgesteld dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord. Daarom werd aan jou voogd de mogelijkheid geboden om schriftelijke verklaringen af te leggen in jouw plaats betreffende de problemen die je had in Georgië. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming rekening gehouden met je jeugdige leeftijd, maturiteit en beperkingen, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

Uit de schriftelijke verklaringen die je voogd invulde voor jou blijkt dat je asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als diegene die werden aangehaald door je grootmoeder N. M. (Vraag om inlichtingen Nr. 1, 2; CGVS N. p. 6). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan ook niet in jou hoofd besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofd van je grootmoeder luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de grootmoeder van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoeker wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoekster integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door verzoekers geschonden geachte bepalingen en beginselen, betogen verzoekers als volgt:

“5.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekster, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoeksters verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Medische problematiek kleinzoon

6.

Het CGVS stelt dat de verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten weinig overtuigend zijn en inconsistent zijn.

Verzoekster gaf duidelijke, samenhangende en geloofwaardige verklaringen aangaande de behandelingen die zij reeds ondergaan is.

Verzoekster gaf in het verloop van de procedure meerdere malen gedetailleerde informatie over hoe de problemen ontstaan zijn en de moeilijkheden die dit met zich meebracht voor haar en haar kleinzoon. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

7.

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoekster onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan ‘cherry picking’ doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoekster trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeksters duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoekster een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeksters absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoekster heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de ernstige schade die zij al opgelopen heeft en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Het feit dat verwerende partij over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoekster is tot het uiterste gegaan in haar medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om het asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts 2 zeer vage argumenten die neergepend werden op amper één pagina.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2.2. Ter terechtzitting maken verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, elk een aanvullende nota over aan de Raad, waarin zij uitgebreid verwijzen naar informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Aangaande verzoekers' verwijzing naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van voormeld artikel niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van

de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Verzoekers betwisten de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, wordt op goede gronden als volgt overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als minderjarige en met ernstige beperkingen, bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd namelijk vastgesteld dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord. Daarom werd aan jouw voogd de mogelijkheid geboden om schriftelijke verklaringen af te leggen in jouw plaats betreffende de problemen die je had in Georgië. Er werd bij de beoordeling van jouw nood aan internationale bescherming rekening gehouden met je jeugdige leeftijd, maturiteit en beperkingen, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier van verzoeker, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Verzoekers verklaarden niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Georgië, omdat verzoekster er onvoldoende hulp krijgt bij de zorg voor verzoeker die lijdt aan autisme en cerebrale verlamming.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, lopen. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoekers aangehaalde problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria van subsidiaire bescherming. Daarnaast (ii) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om

voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.7.2. Na grondige lezing van de dossiers besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.7.3. Wat betreft de medische/psychische problemen van verzoeker *an sich*, die op zich geenszins in twijfel worden getrokken, merkt de Raad op dat deze in principe niet onder de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ressorteren, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming, zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de aangehaalde medische/psychische problemen in hoofde van verzoeker vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zou riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de elementen in de dossiers kan niet blijken dat de Georgische autoriteiten verzoeker op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding ontzegden of bij terugkeer zullen ontzeggen, laat staan dat dit hem geweigerd werd omwille van één van de vervolgingsgronden van het Verdrag van Genève. Zo verklaart verzoekster dat verzoeker maar zeer periodiek behandeling kon krijgen in Georgië omdat er onvoldoende plaatsen beschikbaar zijn en dat de hulpmiddelen die zij kreeg in Georgië voor de behandeling van verzoeker niet voldoende waren (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Voorts vermeldde zij dat de wachtlijsten voor gratis behandeling zeer lang waren (*ibid.*, p. 7, 8). Tevens verklaarde zij dat haar hulp werd geweigerd in Georgië (*ibid.*, p. 8-9). De Raad stelt, in navolging van de verwerende partij, vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij alle hulp die voorhanden was voor de zorg van verzoeker in Georgië kreeg. Zo verklaarde zij dat verzoeker op de voormelde wachtlijst stond en via deze wachtlijst hulp kreeg (*ibid.*, p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat, wanneer verzoekster gevraagd werd naar verdere uitleg omtrent haar verklaring dat haar hulp werd geweigerd in Georgië, zij verklaarde dat zij slechte ervaringen had met de instanties en het schoolsysteem (*ibid.* p. 8-9), hetgeen geenszins *in concreto* aantoont dat haar hulp werd geweigerd. Uit de antwoorden van verzoekers voogd op de schriftelijke vraag om inlichtingen blijkt voorts dat verzoeker, zij het summier en in tijd beperkt, medisch werd opgevolgd, dat er een invaliditeitsuitkering werd verstrekt en dat hij, zij het pas op tienjarige leeftijd, een plaats in het aangepast onderwijs kon krijgen (administratief dossier verzoeker, verzoek om inlichtingen, punten 3-5).

Het feit dat de medische hulp, die verzoeker in Georgië kreeg, uitbleef en niet altijd de juiste is geweest, valt sterk te betreuren, doch volstaat op zich niet om te besluiten tot het bestaan van een ernstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Het is, zo weze herhaald, immers niet zo dat hij iedere vorm van medische hulp werd geweigerd, maar wel dat deze medische hulp eerder gebrekkig was in vergelijking met de hulp die verzoeker hier in België krijgt. Het feit dat de gezondheidszorg in Georgië van mindere kwaliteit is dan die in België, is echter een praktische vaststelling, die *an sich* vreemd is aan het Verdrag van Genève.

Verder benadrukt de Raad dat uit de algemene informatie die aan de administratieve dossiers werd toegevoegd blijkt dat Georgië de afgelopen jaren sterk inzet om de educatieve mogelijkheden voor personen met een handicap sterk te verbeteren (administratieve dossiers, mappen landeninformatie, stukken 1 en 2).

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekers zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals ook in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald. Ter terechtzitting geeft de voor verzoekers aanwezige advocaat

ten andere ook aan dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is.

3.3.7.4. De overige door verzoekers aangehaalde redenen, waarom zij niet naar Georgië terug kunnen, zijnde dat verzoekster al haar financiële middelen gebruikte voor de zorg voor verzoeker en zij deze lasten niet meer zou kunnen dragen (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 9), betreffen zuiver socio-economische motieven.

Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In de dossiers van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Georgië zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoekers bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen. Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat verzoekster verklaarde nog een dochter in Georgië te hebben waar zij zo goed als dagelijks mee in contact staat (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 4), zodat zij zich bij haar kan informeren en laten gidsen en waar mogelijks bijstaan.

3.3.7.5. Verzoekers slagen er in hun verzoekschriften geenszins in afbreuk te doen aan voormelde overwegingen.

In de verzoekschriften hekelen verzoekers (meermaals) dat de commissaris-generaal hun verklaringen ongeloofwaardig of onvoldoende duidelijk acht of hen verwijt niet van alle details op de hoogte te zijn. De Raad benadrukt dat verzoekers noch in de bestreden beslissingen, noch in het voormelde, verweten wordt ongeloofwaardige (of onvoldoende duidelijke) verklaringen te hebben afgelegd, noch dat zij over bepaalde (details van) aspecten van hun relaas niet op de hoogte zijn. Verder betogen verzoekers dat de commissaris-generaal aan elk van hun verklaringen een negatieve interpretatie geeft. In deze stelt de Raad vast dat dit slechts een blote bewering betreft, daar verzoekers niet *in concreto* aantonen welke elementen volgens hen voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de verwerende partij tot andere beslissingen zou hebben kunnen leiden. Waar verzoekers opperen dat de verwerende partij hun relaas van tafel veegt door het geven van twee zeer vage argumenten in bestreden beslissingen van elk één pagina, merkt de Raad op dat verzoekers geen duiding bieden op welk punt de bestreden beslissingen niet duidelijk zouden zijn. Verder bemerkt de Raad dat de lengte van de bestreden beslissingen geenszins zonder meer een indicatie vormt voor de grondigheid en volledigheid van het gehoor (voor verzoekster in persoon en voor verzoeker middels het invullen van een schriftelijke vraag om inlichtingen), noch een oordeel inhouden over de kwaliteit van het onderzoek naar het gezamenlijk vluchtrelaas. Tot slot oordeelt de Raad dat het gegeven, als zouden verzoekers de op hun schouders rustende medewerkingsplicht vervullen, niet zonder meer betekent dat hen internationale bescherming kan worden toegekend.

3.3.7.6. In hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijzen verzoekers uitgebreid naar algemene informatie inzake de recente ontwikkelingen in Georgië. De Raad merkt op dat deze informatie niet relevant is voor zover zij betrekking heeft op de situatie van de LGBTQI-gemeenschap en politieke opposanten in Georgië. Wat betreft de informatie inzake geweld tegen vrouwen, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en dat het louter aanleveren van algemene informatie hiervoor geenszins afdoende is. Verzoekster geeft niet de minste persoonlijke invulling – zoals ten aanzien van wie zij deze vrees koestert, waarom zij deze vrees koestert, of zij hier in het verleden reeds mee te maken kreeg, *etc.* – aan deze beweerde vrees. Met een loutere verwijzing naar algemene informatie inzake huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen in Georgië, maakt zij in ieder geval geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij ten aanzien van Georgië een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade dient te koesteren. Daarnaast stelt de Raad vast dat door verzoekster in het kader van de administratieve procedure van haar beschermingsverzoek op geen enkel moment melding werd gemaakt van een vrees in haar hoofde voor huiselijk geweld. Dit doet dan ook reeds in ernstige mate twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze vermeende en hypothetische persoonlijke vrees. Daarnaast oordeelt de Raad dat de door verzoekers aangehaalde informatie geen afbreuk vermag te doen aan de voormelde pertinente overwegingen inzake hun individuele situatie.

3.3.7.7. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om

dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.7.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschriften verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding.

Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. Verzoeker, die omwille van zijn fysieke en psychische gezondheid niet in staat werd geacht te worden gehoord, kreeg de mogelijkheid om via zijn voogd schriftelijke inlichtingen te verschaffen inzake zijn nood aan internationale bescherming. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een

overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS